פאַרפייניקט איר געליבטן צום טויט פאַר פאַרראַט

פון י. ראָזמאַן

די דאָזיקע געשיכטע האָט פּאַסירט אין 1833 אין פעטערבורג, די געוועזענע הויפּט שטאָט פון רוסלאַנד, וואָס טראָגט איצט דעם נאָמען לענינגראַד. צו יענער צייט האָט אין די דאָמאַלסטדיקע הויכע רוסישע קרייזן געקאָכט מיט אַ געוויסער בילד־שיינער פרוי, וועמען מען האָט גערופן "די רויטע קראַכאָוויצע" און וועלכע האָט געשפּילט אַ גוואַלדיקע ראָלע, צווישן דער אריסטאָקראַטישער און מיליטעדישער יוגנט.

"רויטע קראַכאָוויצע" האָט מען זי גערופן דערפאַר, וואָס זי האָט אַלע מאָל געטראָגן קליידער פון אַ רויטן, אָדער האַלב רויטן קאָליר און אירע רויטע אָנצוגן האָבן זי נאָך אַ סך שעד נער געמאַכט. די יוגנט איז אייגנ־פאַך משוגע געווען פאַר איר; צענדליקער יונגעלייט האָבן זיך איר יעדן טאָג דערקלערט אין ליבע, גרייט געווען צו שטאַרבן פאַר איר און צווישען אירע פאַרערער זיינען אויך געווען קינדער פון גראַפן, פירשטן און מולטי מיליאָנערן.

ווער די זעלטן שיינע פרוי איז געווען, פון וואַנען זי איז געקומען, פון וועלכער נאַציאָן זי האָט אָפּגעשטאַמט — דאָס האָט קיינער ניט געוואוסט און מען האָט דאָס קיינמאָל ניט אויסגעפונען. בערעדט פון דעם איז אַלע הויפּט שפּאַרכן פון אייראָפּע, רוסיע, אַזיע, גוט ווי דייטש, פראַנצויזיש, ענגליש, שפּאַניש און איטאַליענישן. אייניקע האָבן באַהויפּטעט אַז זי איז אַ שפּאַניערן, אַנדערע — אַז זי איז פון אַ פינף יאָר מיט מערק־ווירדיק באַקאַנטע געזעלשאַפט־פרויען. די פרוי האָט מיך דערקאָנט און וואָרנט באַגריסט. אַ טראַגישער טרויער איז געווען אויס־נעגאַנגען אויף איר פּנים. מיר האָבן רעדט ווענן אַלץ, נאָר ניט ווענן יענעם ווייטער אין די בערג פון נאַרוועגיען.

איך בין זיכער, אַז זי האָט מער פיינמאָל ניט געשפּילט מיט פייער...

ביי נאַט שווער איך אייך דאָס איך האָב דערפון ניט געוואוסט.

אַ הויכער געשריי האָט אַרויסגעפלאַצט פון זיין בּרוסט, ווי פון אַ בליץ געטראָפן אין אַן צוריקגעשפּרונגען און אַן אַן אַנדערע אַטמענדיק אָנגעשפּאַרט אַן אַ בוים.

— דו האָסט דערפון ניט געוואוסט — האָ טער האַפּונגסלאָז געשטאַמלט.

— אַ, הייליקער גאָט, דאָן האָט מען אונז ביידע שענדלאַך באַטראָגן.

דער שטאַרקער מאַן האָט זיך קוים געקאָנט איינהאַלטן, די דאָזיקע אַנטדעקונג האָט אים געמאַכט ווילד, און ער האָט זיפצנדיק פאַרשטעלט זיין געזיכט מיט די הענט.

זי האָט ני טגעוואוסט, האָט ער שטיל געקרעכצט.

ווי באַטויבט האָט מיריאַנאַ געקוקט אויף אים, זי האָט זיין אויפרעגונג און זיינע רעטזעלהאַפטע ווערטער ניט געקאָנט פאַרשטיין און אין אירע אויערן האָט עס אימער ווידער געקלונגען.

— דו ביזט מיין ווייב!

ניין, זי וועט בעסער שטאַרבן אַלס צו באַלאַנגען צו אים און בלאָס ווערן דיק האָט זי געקוקט אויף דעם דאָזיקן שרעקלאַך מאַן.

אַטענאַסיאָס האָט זיך מיט גוואַלד באַהערשט, זיין געזיכט האָט ווי פאַרשטיינערט אויסגעזען און ער האָט לאַנגזאַם צוגענאַנגען צו איר.

(פאַרטזעצונג קומט)

פייער

(שלום פון זייט 2)

מיט אַ מאַרגן צוג, און פאַרשוואונדן אויף אייביק.

מיסעס פעני טאַמסאָן האָט איך געטראָפן זעקס יאָר שפּעטער אין לידס, ביים באַרן, מיט אַ וואונדערשיין קינד פון אַ פינף יאָר מיט מערק־ווירדיק באַקאַנטע געזיכטסציגע. די פרוי האָט מיך דערקאָנט און וואָרנט באַגריסט. אַ טראַגישער טרויער איז געווען אויס־נעגאַנגען אויף איר פּנים. מיר האָבן רעדט ווענן אַלץ, נאָר ניט ווענן יענעם ווייטער אין די בערג פון נאָרוועגיען.

איך בין זיכער, אַז זי האָט מער פיינמאָל ניט געשפּילט מיט פייער...

דויערט וואָס ער האָט ניט זיין פּאַטאָגראַפישן אַפּאַראַט, ער וואָלט גערן געוואָלט אַראָפּנעמען אַ בילד פון דעם קאַפּיטאַן.

— איך וואָלט וועלן האָבן אַזאַ אַפּאַראַט, דאָס וואָלט מיר פאַרשאַפט פאַרגעניגן, קאָנט איר מיר ניט צושיקן אייניעם פון בערלין?

ער האָט אויסגעריסן אַ בלאַט פון זיין נאָטיץ ביכל און ער האָט אויף דעם אָנגעשריבן זיין אַדרעס און ער האָט עס דערלאַנגט דעם געפאַנגענעם.

— אויף דעם דאָזיקן אַדרעס קאָנט איר שיקן דעם אַפּאַראַט — האָט ער געזאָגט — דער דאָזיקער מאַן וואוינט אין געווען איינער פון מיין באַנדע, ער איז מיר געבליבן טריי און אויף אים קאָן אי זיך פאַרלאָזן.

ער האָט אים געוואָלט געבן אויף צו קויפן דעם דאָזיקן אַפּאַראַט, אָבער דער געפאַנגענער האָט עס צוריקגעוויזן.

אַטאַנאַסיאָס האָט פאַרשריבן דעם אַדרעס און נאָמען פון יעדן איינעם פון די געפאַנגענע, אום צו וויסן וואו זיי צו באַזוכן, ווען ער וועט אַמאָל זיין אין דייטשלאַנד.

— איצט וועלן מיר דעם שאַרש פאַרזעצן — האָט דער קאַפּיטאַן געזאָגט פריינטלאַך — מיר מוזן קומען הקנט אויף דעם באַשטימטן פּלאַץ וואו מען וועט מיר בריינגען דאָס אויס לייז געלט.

פיר פון די קרעפטיקסטע באַנדיטן האָבן זיך בײַ די זייט באַוואַפנט אין אויף דער קאַפּיטאַן האָט זיך צוגעגרייט פאַר דעם דאָזיקן וויכטיקן כאַרש.

ווען מען איז פאַרטיק געוואָרן צו גיין האָט זיין בליק פאַרשנד אַרומגעשוועבט אַרום די געפאַנגענע און דאַן איז ער פּלוצלונג פאַרשוואונדן געוואָרן.

קוים איז ער אייניקע שריט אָפּגעגאַנגען האָט ער דערזען מיריאַנאַן לינגרדיק אָנגעשפּאַרט לעבן אַ בוים.

איבער אירע בלאַסע באַקן האָט זיך לאַנגזאַם געקייקלט טרערן נאָך טרערן, די האָט זיך דאָ אַראָבגערן אין דער אייזאַמקייט פון וואַלד, אום צו קאָנען זיך אויסוויינען.

זיין בליק האָט פינסטער גערוט אויף דער שיינער מיידל און זיין געשטאַלט האָט ווי אין דעם הייסטן פיער געריעטערט.

— דו וויינסט מיריאַנאַ? — האָט עס פאַרשטיקט געקלונגען פון זיין מויל און זיינע אויגן האָבן פון מיטלייד גערוט אויף איר בלאַסן געזיכט.

זי האָט אויפגעהויבן אירע פייכטע אויגן און זי האָט בעטנד געקוקט אויף אים.

— אַטאַנאַסיאָס — האָט זי געשטאַמלט — איך ווילט הייגט אַלע געפאַנגענע באַפרייען, נאָר אונז ביידע ניט.

— אַ, הער, וואַרום ווילט איר אונז ניט באַפרייען?

זיין געזיכט האָט זיך פאַרפינסטערט און ער האָט אָפּגעקערט דעם קאָפּ אַן אַ זייט אַזוי ווי ער וואָלט איר יאָמער ניט וועלן הערן.

— אַטאַנאַסיאָס — האָט זי ריי־רענד פאַרגעזעצט, זעענדיק דאָס ער ענטפערט ניט — וואָס האָט איר דער־פון, ווען איר האַלט אונז ביידן געפאַנגען? מיר זיינען דאָך אויף אַ לאַסט, לאָזט אונז פריי אַזוי ווי איר טוט מיט די אַנדערע געפאַנגענע.

— ניין, דו און ער מוזן דאָ בלייבן, איך לאָז אייך ניט פריי, האָט ער אויסגערופן אין ווילדן צאָרן.

מיריאַנאַ האָט האַרצרייסנד געוויינט . . .

אַטאַנאַסיאָס, ווען איר ווילט מיר ניט באַפרייען, דאַן לאָזט אַמווייניקסטן פריי דעם איידעלן יונגן קינסטלער, וועלכער איז אַזוי אומגליקלאַך.

מיט אַ קורצער צייט צוריק האָט ער באַגראָבן זיין הייס געליבטע, יונגע פרוי און דער טרויער הערט נאָך איצט ניט אויף צו זיין אויף אויף זיין איידעלער נשמה.

— האָט אַמווייניקסטנס מיטלייד מיט אים, ער וועט גיין צו גרונד אין אייער געפאַנגענשאַפט.

— ער איז אַ גרויסער, נאַטורבאַ־נאַבטער קינסטלער — האָט די יונגע מיידל צוגעלייגט און אירע אויגן האָבן געשטראַלט, — מען רופט אים: דער אונגאַרישער פידל קינסטלער.

אַטאַנאַסיאָס האָט זיך ווידער אומ־געקערט צו איר און באַמערקנדיק ווי אירע אויגן לייכטן, האָט ער פול מיט האַס געזאָגט:

— וואָס קימערט מיר וואָס די נאַ־ראַנים רופן אים דער פידל קענג, איך וויל ניט אַז דו האַלסט פון אים ריידן.

— ער בלייבט מיין געפאַנגענער, דיין בעטן פאַר אים וועט דיר קיין גוטן ניט ברייגגען, איך וועל אים ניט באַפרייען.

— דו בראָלסט מיר דאַנקבאַר צו זיין וואָס איך האַלט אים דאָ, זאָגסט וואָלסטו דאָך ניט אויסגעהאַלטן ווען דו זאָלסט אים ניט זעען, איז ער ניט דיין געליבטער?

— אַטאַנאַסיאָס! — האָט די יונגע מיידל אויסגעשריען און אַ טונ־קעלע רויטקייט האָט באַפאַרבט איר געזיכט, — קאַרלאָ פעלעטי איז ניט מיין געליבטער.

— דער נאַטור באַגאַבטער קינסט־לער שטייט העכער פון מיר און נאָר אויסמיטלייד האָט ער באַשלאָסן מיך צו באַשיצן, איך באַוואונדער דעם דאָ־זיקן איידעלן מאַן און איך וויל ניט אַז ער זאָ לצוליב מיר שמאַכטן אין גע־פאַנגענשאַפט, האַלט מיך אָבער ניט אים צוריק זיין פרייהייט.

ווי שיין זי איז געווען אין איר ליידנשאַפטלאַכן צאָרן, אירע טונקעלע אויגן האָבן געבלישטשעט און די קליי־נע ווייסע ציין אירע האָבן הערלאַך שיין אויסגעזעען.

זיינע אויגן האָבן גליענד געקוקט אויף איר, זיין יונגענטלאַכעס בלוט אין הייס געפלאָסן דורך זיינע אָדערן און זיין ברוסט האָט זיך געהויבן אין שטורמדיקע אָטעמצינג.

— ניין, ער קאָן די שיינע מיידל ניט אָפּלאָזן פון זיך, ער וועט בעסער שטאַרבן.

ער האָט ניט געגלויבט, דאָס דער דאָזיקער פידלער איז נאָר איר באַשי־צער, ער מוז זיך איבערצייגן און ער וועט דאַרום דעם קינסטלער האַלטן גע־פאַנגען.

— איר ביידע בלייבט דאָ אין מיין געפאַנגענשאַפט, מעג זיך זיין וואָס עס וויל! — האָט ער ענדלאַך גע־זאָגט געפּרעסט.

דעם פידלער וועל איך האַלטן בלויז צוליב דיר, אום דו זאָלסט האָבן גע־זעלשאַפט און פאַר וועמען דיין לייד צו קלאָגן.

— און דו וועסט דיין לעבן לאַנג בלייבן ביי מיר — האָט ער פאַרגע־זעצט און ער האָט טיף אַריינגעקוקט אין אירע אויגן — איך אַליין האָב אַ רעכט אויף דיר, דען דו ביזט מיין ווייב.

מיריאַנאַ האָט מיט אַ ווילדן געשריי צוריקגעשפּרונגען.

— אייער ווייב? ניין, אַטאַנאַסי־אָס, עס איז ניט אמת, איך בין קיינ־מאָל ניט אייער ווייב.

— אַזוי? ווייסטו עס אויף זיכער?

— האָט ער ווילד געלאַכט, חאַ, חאַ, חאַ! איך מוז דיר איצט אַלעס דער־מאָנען.

— ווייסטו, דאָס איך האָב נאָר דיר געוואָלט, מיריאַנאַ, און דיינע על־טערן האָבן מיר ענדלאַך פאַרשפּראָכן, דאָס דו וועסט ווערן מיין פרוי?

— ניין, דאָס קאָן ניט זיין! — האָט דאָס אומגליקלאַכע מיידל גע־שריען בראָכנדיק די הענט.

— מיינע עלטערן האָבן עס נישט געבראַכט צו טאָן, זיי זיין וואָס עס וועט וועלן האָבן דאָס אַלאַנגט צו פראַנציסקאַן און דאָס איך האָב אים מיין וואָרט געגעבן.

ווי געליימט האָט אַטאַנאַסיאָס גע־קוקט אויף איר, דאָן האָבן זיינע אויי־גען ווילד און צאָרנדיק געבלישטשעט.

— שווער מיר ביי אַלעס וואָס דיר איז הייליק, דאָס דו האָסט ניט גע־וואוסט פון דיינע עלטערנס פאַרשפּרע־כען — האָט הייזערק געקלונגען פון זיינע ליפּן.

מיריאַנאַ האָט זיך מיט שרעק אָפּ־געקערט.

פאַרפייניקט איר געליבטן צום טויט פאַר פאַרראַט

פון י. ראָזמאַן

די דאָזיקע געשיכטע האָט פּאַסירט אין 1833 אין פעטערבורג, די געוועזענע הויפּט שטאָט פון רוסלאַנד, וואָס טראָגט איצט דעם נאָמען לענינגראַד. צו יענער צייט האָט אין די דאָמאַלסטדיקע רוסישע קרייזן געקאָכט מיט אַ געוויסער בילד־שיינער פרוי, וועמען מען האָט גערופן "די רויטע קראַכאָוויצע" און וועלכע האָט געשפּילט אַ גוואַלדיקע ראָלע, צווישן דער אריסטאָקראַטישער און מיליטעדישער יוגנט.

"רויטע קראַכאָוויצע" האָט מען זי גערופן דערפאַר, וואָס זי האָט אַלע מאָל געטראָגן קליידער פון אַ רויטן, אָדער האַלב רויטן קאָליר און אירע רויטע אָנצוגן האָבן זי נאָך אַ סך שעד נער געמאַכט. די יוגנט איז אייג־נפאַך משוגע געווען פאַר איר; צענד־ליקער יונגעלייט האָבן זיך איר יעדן טאָג דערקלערט אין ליבע, גרייט גע־ווען צו שטאַרבן פאַר איר און צווי־שען אירע פאַרערער זיינען אויך גע־ווען קינדער פון גראַפן, פירשטן און מולטי מיליאָנערן.

ווער די זעלטן שיינע פרוי איז גע־ווען, פון וואַנען זי איז געקומען, פון וועלכער נאַציאָן זי האָט אָפּגעשטאַמט — דאָס האָט קיינער ניט געוואוסט און מען האָט דאָס קיינמאָל ניט אויס־געפונען. בערעדט פון דעם איז אַלע הויפּט שפּאַרכן פון אייראָפּע, רוסיע, אַזיע, גוט ווי דייטש, פראַנצויזיש, ענגליש, שפּאַניש און איטאַליענישן. אייניקע האָבן באַהויפּטעט אַז זי איז אַ שפּאַניערן, אַנדערע — אַז זי איז אַ פראַנצויזישע אַריסטאָקראַטין, און עס זיינען געווען אויך אַזעלכע, וואָס האָבן געזאָגט, אַז זי איז אַ אַידישע מיידל, ווי די זאַך זאָל ניט זיין האָט זי קיינעם ניט געוואָלט דערציילן ווער זי איז און: זי איז דעריבער פאַרבליבן אַ רעטעניש פאַר אַלע אירע באַקאַנטע.

מיר מאַכן אַלערליי פּאַסטערס צו די סאַמע מעסיקסטע פרייזן — מיר שטעלן צו די "קאַטס" (בילדער), מיר שרייבן פאַר אייך אויס די טעקסטן און אַלע נויטיקע סלאָגאַנס און מיר שטעלן צוזאַמען דעם פּאַסטער לויט יעדער אַר־טיסישער פינקטלאַכקייט. אַלץ וואָס איר דאַרפט טאָן איז צושיקן אונז די פרייזן פון די אַרטיקלען וואָס איר ווילט אַרויסשטעלן אויפ'ן סייל. — און מיר טוען דאָס איבעריקע און מיר שיקן אַרויס די פּאַסטערס

אין 24 שעה

שיקט אונז די קאָפּיע אָדער שרייבט פאַר ווייטערע איינצעלהייטן צו

THE ISRAELITE PRESS

165 Selkirk Ave., East — Winnipeg

סטאָרקיפּערס!

איצט איז די צייט:

סייל פּאַסטערס

צוצוציען די קונים צו אייער סטאָר און פאַרקויפן אייער ווינטער סחורה — שפּעטער וועט שוין זיין צו שפּעט! און דער בעסטער מיטל ווי אַזוי צו פּאָפּולאַריזירן אייער געשעפט און צוציען די קונים איז דורך שיינע אַטראַקטיווע

Robin Hood FLOUR

פרישע, הייסע בולקעלאַך געמאַכט פון די דאָזיקע גוטע מעל זיינען אַ מאַכל אין מויל צו געמען.

גליק און ראַכע

סענסאַציאָנעלער ראָמאַן

פון א. א.

(פאַרזעצונג)

— ווען איר וועט ווידער זעען אייער בערלינער פריינט, דעם באַנקיר, ניט אים איבער אַ האַרצלאַכן גרוס פון מיר, אויב נאָבעלן מאַן איז זעלטן צו טרעפן.

— אויף דעם קוכער פון דער ענגלי־שער געוואַנדשאַפט גרוסט פון מיי־נעטווענ, איך ווייס אים, דאָס זיינע "ביסנסטייקס" זאָלן זיך גוט בראָטן אין קיין איינער פון זיי זאָל ניט פאַר־ברענט ווערן.

— וואָס וועט איר טאָן מיט דאָס געלט וואָס איר וועט באַקומען? — האָט איינער פון די געפאַנגענע גע־פרעגט.

— איך קאָנט דאָך עס נאָר ניט געבראַויכן, איר האָט דאָך ניט די גע־לעגנהייט געלט אויסצוגעבן.

— אַזוי דייטקט איר? — האָט אַטאַנאַסיאָס־געלאַכט — איר מאַכט אַ גרויסן טעות, מיין הער, אַ העלפט מוז איך אָפּגעבן מיינע לייט, פון דער אַנדערער העלפט וואָס איך נעם צו פאַר זיך, מוז איך קויפן נייע וואַפן, פּולווער, לעבנסמיטלען און וויין, אויף דעם גייס שוין אַוועק אַ היבשע סו־מע.

— דאָס וואָס עס וועט איבערבלייבן בען וועל איך באַנוצן פאַר מיין רייזע קיין דייטשלאַנד, דען ווען איך וועל צו אייך קומען וויל איך לעבן אַלס נאָ־בעלער מאַן און איר זאָלט זיין מיינע געסט אויף אַ בעסערן אָרט אַלס דאָ אין טערקיי.

ווען די געפאַנגענע האָבן אים גע־זאָגט אַז עס וועט זיין פאַר זיי אַ־נגענעם אַז ער זאָל זיין זייער נאָסט האָט ער שטאָלץ געשאָקלט מיט זיין קאָפּ.

— ניין, איך וועל ווינשן אַז איר זאָלט זיין מיינע געסט, אום איך זאָל אייך קיינמאָל ניט דאַרפן דאַנקבאַר זיין.

עס איז געווען אַ פרייליכע שטונדע וואָס די געפאַנגענע האָבן איצט פאַר־בראַכט אין דער געזעלשאַפט פון דעם דאָזיקן זאַנדערבאַראַן און אינטערעסאַנ־טען קאַפּיטאַן טאַאַא.

יעדער איינער האָט געזאָגט אַ שפּאַס און די באַנדיטן האָבן זייער פירער נאָך קיינמאָל ניט געזען אין אַזאַ פרייליכער שטימונג ווי איצט.

זיינע טונקעלע אויגן האָבן געפינ־קעלט און ווען ער האָט געלאַכט האָבן זיך צוויי רייען שניי־ווייס אין אַרויסגעזען, ווי שיין ער האָט אויס־געקוקט זייענדיק פרייליך.

איינער פון די געפאַנגענע האָט באַ־מערקט וואָס ער האָט ניט זיין פּאַ־טאָגראַפישן אַפּאַראַט, ער וואָלט גערן געוואָלט אַראָפּנעמען אַ בילד פון דעם קאַפּיטאַן.

— איך וואָלט וועלן האָבן אַזאַ אַפּאַראַט, דאָס וואָלט מיר פאַרשאַפט פאַרגעניגן, קאָנט איר מיר ניט צושי־קען איינעם פון בערלין?

ער האָט אויסגעריסן אַ בלאַט פון זיין נאָטיץ ביכל און ער האָט אויף דעם אָנגעשריבן זיין אַדרעס און ער האָט עס דערלאַנגט דעם געפאַנגע־נעם.

— אויף דעם דאָזיקן אַדרעס קאָנט איר שיקן דעם אַפּאַראַט — האָט ער געזאָגט — דער דאָזיקער מאַן וואוינט אין געווען איינער פון מיין באַנדע, ער איז מיר געבליבן טריי און אויף אים קאָן אי זיך פאַרלאָזן.

ער האָט אים געוואָלט געבן אויף צו קויפן דעם דאָזיקן אַפּאַראַט, אָבער דער געפאַנגענער האָט עס צוריקגע־וויזן.

אַטאַנאַסיאָס האָט פאַרשריבן דעם אַדרעס און נאָמען פון יעדן איינעם פון די געפאַנגענע, אום צו וויסן וואו זיי צו באַזוכן, ווען ער וועט אַמאָל זיין אין דייטשלאַנד.

— איצט וועלן מיר דעם שאַרש פאַרזעצן — האָט דער קאַפּיטאַן גע־זאָגט פריינטלאַך — מיר מוזן קומען הקנט אויף דעם באַשטימטן פּלאַץ וואו מען וועט מיר בריינגען דאָס אויס לייז געלט.

פיר פון די קרעפטיקסטע באַנדיטן האָבן זיך בײַ די זייט באַוואַפנט אין אויף דער קאַפּיטאַן האָט זיך צוגע־גרייט פאַר דעם דאָזיקן וויכטיקן כאַרש.

ווען מען איז פאַרטיק געוואָרן צו גיין האָט זיין בליק פאַרשנד אַרומגע־שוועבט אַרום די געפאַנגענע און דאַן איז ער פּלוצלונג פאַרשוואונדן געוואָר־דען.

קוים איז ער אייניקע שריט אָפּגע־גאַנגען האָט ער דערזען מיריאַנאַן לינגרדיק אָנגעשפּאַרט לעבן אַ בוים.

איבער אירע בלאַסע באַקן האָט זיך לאַנגזאַם געקייקלט טרערן נאָך טרערן, די האָט זיך דאָ אַראָבגערן אין דער אייזאַמקייט פון וואַלד, אום צו קאָנען זיך אויסוויינען.

זיין בליק האָט פינסטער גערוט אויף דער שיינער מיידל און זיין גע־שטאַלט האָט ווי אין דעם הייסטן פי־ער געריעטערט.

— דו וויינסט מיריאַנאַ? — האָט עס פאַרשטיקט געקלונגען פון זיין מויל און זיינע אויגן האָבן פון מיטלייד גערוט אויף איר בלאַסן גע־זיכט.

— אַטאַנאַסיאָס — האָט זי גע־שטאַמלט — איך ווילט הייגט אַלע געפאַנגענע באַפרייען, נאָר אונז ביי־דע ניט.

— אַ, הער, וואַרום ווילט איר אונז ניט באַפרייען?

זיין געזיכט האָט זיך פאַרפינסטערט און ער האָט אָפּגעקערט דעם קאָפּ אַן אַ זייט אַזוי ווי ער וואָלט איר יאָמער ניט וועלן הערן.

— אַטאַנאַסיאָס — האָט זי ריי־רענד פאַרגעזעצט, זעענדיק דאָס ער ענטפערט ניט — וואָס האָט איר דער־פון, ווען איר האַלט אונז ביידן גע־פאַנגען? מיר זיינען דאָך אויף אַ לאַסט, לאָזט אונז פריי אַזוי ווי איר טוט מיט די אַנדערע געפאַנגענע.

— ניין, דו און ער מוזן דאָ בלייבן, איך לאָז אייך ניט פריי, האָט ער אויסגערופן אין ווילדן צאָרן.

מיריאַנאַ האָט האַרצרייסנד גע־וויינט . . .

אַטאַנאַסיאָס, ווען איר ווילט מיר ניט באַפרייען, דאַן לאָזט אַמווייניקסטן פריי דעם איידעלן יונגן קינסטלער, וועלכער איז אַזוי אומגליקלאַך.

מיט אַ קורצער צייט צוריק האָט ער באַגראָבן זיין הייס געליבטע, יונ־גע פרוי און דער טרויער הערט נאָך איצט ניט אויף צו זיין אויף אויף זיין איידעלער נשמה.

— האָט אַמווייניקסטנס מיטלייד מיט אים, ער וועט גיין צו גרונד אין אייער געפאַנגענשאַפט.

— ער איז אַ גרויסער, נאַטורבאַ־נאַבטער קינסטלער — האָט די יונגע מיידל צוגעלייגט און אירע אויגן האָבן געשטראַלט, — מען רופט אים: דער אונגאַרישער פידל קינסטלער.

אַטאַנאַסיאָס האָט זיך ווידער אומ־געקערט צו איר און באַמערקנדיק ווי אירע אויגן לייכטן, האָט ער פול מיט האַס געזאָגט:

— וואָס קימערט מיר וואָס די נאַ־ראַנים רופן אים דער פידל קענג, איך וויל ניט אַז דו האַלסט פון אים ריידן.

— ער בלייבט מיין געפאַנגענער, דיין בעטן פאַר אים וועט דיר קיין גוטן ניט ברייגגען, איך וועל אים ניט באַפרייען.

— דו בראָלסט מיר דאַנקבאַר צו זיין וואָס איך האַלט אים דאָ, זאָגסט וואָלסטו דאָך ניט אויסגעהאַלטן ווען דו זאָלסט אים ניט זעען, איז ער ניט דיין געליבטער?

— אַטאַנאַסיאָס! — האָט די יונגע מיידל אויסגעשריען און אַ טונ־קעלע רויטקייט האָט באַפאַרבט איר געזיכט, — קאַרלאָ פעלעטי איז ניט מיין געליבטער.

— דער נאַטור באַגאַבטער קינסט־לער שטייט העכער פון מיר און נאָר אויסמיטלייד האָט ער באַשלאָסן מיך צו באַשיצן, איך באַוואונדער דעם דאָ־זיקן איידעלן מאַן און איך וויל ניט אַז ער זאָ לצוליב מיר שמאַכטן אין גע־פאַנגענשאַפט, האַלט מיך אָבער ניט אים צוריק זיין פרייהייט.

ווי שיין זי איז געווען אין איר ליידנשאַפטלאַכן צאָרן, אירע טונקעלע אויגן האָבן געבלישטשעט און די קליי־נע ווייסע ציין אירע האָבן הערלאַך שיין אויסגעזעען.

זיינע אויגן האָבן גליענד געקוקט אויף איר, זיין יונגענטלאַכעס בלוט אין הייס געפלאָסן דורך זיינע אָדערן

געמאַכט אין קאַנאַדע

א דזשאָב מיט וועלכן ער קאָן שטאָלצירן!

פאַרגלייכט דעם רעקאָרד אויב איר קאָנט — פערציק יאָר אָן אַ קראַך! און באַן אַמי רייניקט באַד טאַכס שפּרודלדיק ריין — באַזייטיקט שנעל יענעם מיאוסן, זייפיקן צייכן פון די הויכע וואַסער, און עס לאָזט קיינמאָל ניט איבער קיין אומרייניקייט אויף דעם דעק פון אייער באַד כאַב.

אוועק מיט די גראָבע, שלעכטע קלענזערס. זיי לאָזן איבער סקרעטשעס וועלכע כאַפּן אויף און האַלטן שמוץ — און מאַכן אייער באַד טאַב שווערער צו רייניקן יערן נאָכפאָלגנדיקן מאָל. נוצט סקרעטשלאָזן באַן אַמי — פּאָוודער אָדער קעק. עס איז שניי־ווייס און איז אַבסאָלוט געזונטלאָז. פאַרקויפט אין אַלע גראָסערי סטאָרס.

Bon Ami

"האָט נאָך ניט אַ קראַך געטאָן"

CAKE & POWDER